

Nemzeti Adó- és Vámhivatal
Fejér Megyei Adó- és Vámigazgatósága
8002 Székesfehérvár
Pf.: 345

██████████ ügyintéző
részére

Ügyszám: ██████████

Tisztelt ██████████ ügyintéző,
tisztelt ██████████ igazgató és ██████████ osztályvezető urak!

2016. szeptember 26-án köszönettel kézhez kaptam a fenti ügyszámú, 2016. augusztus 23-án keltezett levelüket (annak ellenére, hogy kérésemet figyelmen kívül hagyva ezúttal sem a levelezési címemre kézbesítették azt, hanem az állandó lakcímemre). Az abban foglalt határozattal szemben az alábbi

k i f o g á s s a l

szeretnék élni.

A határozatukban megállapított eltérést az okozta, hogy az általam kitöltött 1553-as nyomtatványban nem találtam olyan sort, ahol a jogosulatlanul levont adóelőleget lehetett volna jelezni. (Ez esetleg egy jövőbeli fejlesztés tárgya lehetne, ha támogatják az elképzelésemet.) Ennek hiányában a következő módszerrel számoltam, és annak eredményét tüntettem fel a 1553-C lap 65-ös sorában: megnéztem, hogy a 2015-ös adójogszabályok alapján mennyit fizetnék egészségbiztosítási hozzájárulásként, ha önadózó lennék (mivel egészségügyi ellátásra igényt tartok Magyarországon), ennek összegét levontam a munkáltatóm által már átutalt adóelőlegeből, a maradék összeggel pedig megnöveltem a „kifizetők által levont adóelőleg összege” sor eredményét, hogy így pozitív egyenleg jöjjön ki a 80-as sorban, és a fennmaradó összeg így visszatalálhatóvá váljon. Ha ez a számítási módszer így nem szabályos, akkor kérem szíves tájékoztatásukat arról, hogy milyen módon kell a jövőben jelezni az adóbevallásomban azt, ha állampolgárként nem járulok hozzá ahhoz, hogy az általam befizetett adó részben vagy egészben elveszítse közpénz jellegét.

A döntésem háttéréről röviden, mivel fontosnak tartom, hogy Önök is megértsék:
Mint Önök előtt is ismeretes, ha ebben az országban élnek, épp nem sokkal az adóbevallás benyújtási határideje előtt történt az, hogy az Országgyűlés elfogadta a *Magyar Nemzeti Bankról szóló 2013. évi CXXXIX. törvényt módosító 2016. évi XXXI. törvényt*, amely az MNB által létrehozott Pallas Athéné alapítványok által kezelt több mint 250 milliárd forintnyi közvagyonról rendelkezett így, vagyis, hogy azok elveszítették közpénz jellegüket. Mivel – az utókor szempontjából szerencsés módon – az Országgyűlés a törvény megszavazásakor egyáltalán nem vette figyelembe, hogy az a Fővárosi Törvényszéknek egy már jogerős bírósági ítéletével meggyomlokegyenest szembe, így az eltitkolni szánt adatokat végül mégis megismerhette a közvélemény. Így értesültünk többek között a vs.hu-nak juttatott félmilliárdos támogatásról, Matolcsy György unokatestvérének, Szemerey Tamásnak (és mellette más unokatestvéreknek) az érdekeltségeibe tartozó számtalan vállalkozásnak kifizetett tíz- és százmilliókról, vagy – hogy az egzotikusabb tételek között is szemezgessünk – egy 32 millió forintos zongoravásárlásról (amely egy, az MNB által korábban 4 milliárdért megvásárolt villába került),

a 70 millióért kiadott Sakk és Póker című Matolcsy-könyvről, háromszor 1,3 millió forintból megvalósított ruandai tanulmányutakról az ottani nők politikai részvételéről, illetve egy 165 millió forintos szőnyegvásárlásról.

De felesleges is lenne elmerülni a részletekben –tételesen átnéztem a listát és egyetlen olyan költést sem találtam, amely akár csak részben emlékeztetne bármilyen közfeladatra, amelyekre pedig elméletileg az adókat befizetjük.

Találtam viszont az országban kórházakat, amelyek börtöncellára emlékeztető körülmények között szolgálják ki az arra rászorulókat, akiket az orvosaik kénytelenek arra kérni, hogy ne csupán a vécepapírt, szappant, evőeszközt, tányért, de a vény nélkül kapható fájdalomcsillapítókat és a ragtapaszt is maguk vigyék be, ha ellátásra szorulnak. Találtam iskolákat, ahol a szülők dobják össze a krétára és a fűtésre a pénzt. Találtam szociális dolgozókat, idős- és fogyatékosgondozókat, akik a szociális bértábla többszöri visszaautásítása miatt egyre mostohább körülmények között és egyre kevesebb pénzből gondoskodnak azokról, akik erre maguktól képtelenek.

És végül egy – már jóval az adóbevallás beadása után esett –személyes élmény, amely megfejelte az összes addigit: szeptember 27-én éjjel mentőt kellett hívnom, mert a barátnőm magzatpózban nyűszített a földön hasi fájdalmak miatt, ám a mentők ügyeletese kapacitáshiány okán csak annyit tudott javasolni, hogy *vegyen be még egy Advilt*, de esetkocsit küldeni nem tud. Másnap, 28-án operálták meg a perforált vakbelét, és kevesebb órája volt hátra, mint ahány MNB alapítvány gazdálkodását a kormány megpróbálta eltitkolni (6). És nincs senki, akitől megkérdezhetném, hogy miért kell egy 27 éves lánynak 2016-ban majdnem belehalnia egy vakbélgyulladásba, miközben másfélmillió forint adót vontak le tőlem a tavalyi évben, épp az ilyen köz feladatokra. Arra, hogy legyen mentőkocsi, amelyik kijön, ha nagy baj van, legyen tűzoltó, aki eloltja, ha ég a házam, legyen orvos, aki meggyógyít, ha megbetegszem, és legyen tanár, aki tanítja a gyerekem, ha nem közmunkásnak vagy szalagmenti dolgozónak szánom.

Ezekre fizetem az adómat; nem kastélyra, nem ruandai útra, nem kisvasútra, de legfőképpen nem számomra ismeretlen unokatestvérek magánbankszámláira.

A fentiek felett érzett tehetetlen keserűség vezetett végső soron a fenti döntéshez. És kérem, ne gondolják, hogy egyszerű döntés volt. Én is messzemenőig egyetértek ugyanis a közös teherviselés eszméjével, tudom, hogy egy működő államot közösen kell fenntartanunk, ráadásul még abban is egyetértek, hogy ebből a közteherviselésből az átlagnál tehetősebbeknek – magamat is ide sorolom – az átlagnál nagyobb arányban kell kivenniük a részüket. Ezt diktálja a társadalmi igazságosság elve. Sokat vívódtam ezért azon, hogy megtehetem-e egyáltalán azt, hogy saját hatáskörben kivonom magam ebből a közteherviselésből.

Arra jutottam, hogy igen – amennyiben azt nem öncélúan, a saját gazdagodásomra végzem, hanem mozgalommá szervezem egy távolabbi, de magasabb értékű közjó érdekében. Jól értik, itt most a polgári engedetlenség intézményéről beszélek, amely törvényes és morális lehetőséget biztosít számomra, hogy ezt megtegyem, mivel –definíciója szerint – „*ha a közhatalom nem teljesíti a tőle elvárt feladatokat, a törvényeket a maguk céljaira formálják, vagy ha az sérti a társadalmi igazságosság elvét, (...) akkor a polgároknak jogukban áll rámutatni erre, és ha szükséges, akkor pedig morális joguk ellenállni.*”

Ebben számítok az Önök segítségére is. Az a célom ugyanis, hogy ez a kezdeményezés minél több emberhez jusson el, Önök pedig hatékonyan tudnának ebben segíteni engem, ha jelen kifogásomat érdemi vizsgálat nélkül utasítanak el, esetleg további bírságokat szabnának ki rám, végül pedig bíróság elé idéznének. Ebben az esetben ugyanis a tárgyalásra minden jelentősebb médiumot meghívhatnék, és az ügyem országos ismertségre tehetne szert. Biztos vagyok benne, hogy a jövő évi bevalláskor már több tízezen követnék a példámat azok közül, akiket jelenleg szintén mérhetetlen frusztrációval tölt el, hogy a nem kevés befizetett adójukat közfeladatok biztosítása helyett hűbéreseknek és strómanoknak utalják ki, ennek elfedésére a Néptől kapott hatalmat kihasználva törvényeket hoznak, és amikor végül kiderül, hogy még ahhoz is tehetségtelenek, hogy lelepleződés nélkül lopják el a pénzünket, akkor csak egyszerűen megrántják a vállukat. És ami rosszabb: mi is megrántjuk a vállunkat.

Nem, nem lehet *mindenre* megrántani a vállunkat. Kell, hogy legyen egy szint, ami után már azt mondjuk: elég. Mostanra a közállapotok eljutottak egy olyan szintre, hogy úgy véljem, még egy államcsőd sem túl nagy ár azért, hogy a jelenlegi egyenlőtlen elosztás végére pontot telessünk. Elvégre építettük már fel ezt az országot világháborúból és hiperinflációból is, ezúttal is sikerülni fog.

(Bár ez is jóval a döntésem után történt, mégis sokat segített abban, hogy utólag is helyesnek érezzem: az október 2-i népszavazás utáni napokban az is kiderült, hogy már magyar sem vagyok. A fidesz Facebook-oldalán a mai napig elérhető állásfoglalás szerint „a magyarok 98 százaléka úgy döntött, hogy elutasítja a kvótát”. Nem a szavazáson megjelentek vagy érvényesen szavazók 98 százaléka – a magyarok 98 százaléka. Ebből egy egyszerű aránypárral kiszámolható, hogy a magyarság teljes lélekszáma jelenleg 3 millió 430 ezer 841 fő. Mivel én nem szavaztam nemmel, ezért nyilvánvalóan nem tartozom közéjük, azaz a kormánypárt szerint nem számítok magyarnak. De ha nem vagyok magyar, akkor ugyan miért is kellene a magyar államnak adóznom?)

Hadd tegyem ezt egyértelművé: a most vitatott összeg *teljes egészében az enyém*. Az én fizetésem, amelyért kizárólag én dolgoztam meg. *Az egészért*. Nem csupán a nettójáért, ahogy azt ma magyarok tömegei gondolják, akiket ezáltal meg lehet vásárolni egy csekkekre nyomtatott 3890 forintos rezsicsökkentéssel. Az egész az enyém. Csak éppen hajlandó vagyok egy jelentékeny százalékáról már előre önként lemondani és azt egy külön számlára utalni, hogy abból az ország fenntartásához szükséges közfeladatok valósuljanak meg, az imént említett közteherviselés jegyében. És mindaddig hajlandó is leszek erre, amíg azt látom, hogy ezeket a közfeladatokat megnyugtató módon és színvonalon végre is hajtják. Ha azonban azt kell látnom, hogy a közfeladatok ellátására bizalomból átadott pénzemet stadionokra, rokonok kistafírozására, helikopteres utazásokra és közpénzen kitartott ágyasokra fordítják, és főként, ha emellett olyan törvényeket hoznak, amelyek kizárólagos célja az, hogy minden módon ellehetetlenítsék, hogy egyáltalán megtudjam, mire költik a pénzem (lásd *közérdekű* adatigénylés fizetőség tétele), a közfeladatokra pedig eközben nem jut elegendő forrás, akkor én ezt a pénzt nem fogom befizetni. És ne is kérje tőlem senki, hogy ép ésszel befizessem.

Ha a közpénzek Magyarországon egy kormányrendelet nyomán egyik napról a másikra elveszíthetik közpénz jellegüket, és én mint állampolgár nem tehetek ez ellen semmit, abban az esetben jobbnak látom, ha ez a pénz már a folyamat legelején, nálam elveszíti közpénz jellegét (ha egyszer úgyis ez a sors vár rá). Ezért Önök se kérjék tőlem ezt a pénzt, mert ez már nem az, nem közpénz.

A fentiekre tekintettel kérem a Tisztelt Hatóságot, hogy az adóbevallásomban megjelölt számlaszámra a kérdéses összeget visszautalni szíveskedjenek, vagy (mivel ezt úgysem fogják megtenni) kérem, hogy – összhangban az előző oldalon ismertetett terveimmel – további adóbírságokkal segítsenek abban, hogy kezdeményezésemet országos mozgalommá szervezhessem.

Köszönettel:

2016. október 21., Budapest